

Arrest

nr. 169 977 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TOYE *loco* advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2008 en heeft zich voor de vierde keer vluchteling verklaard op 31 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 7 juni 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pakistaan afkomstig uit Jhelum in de provincie Punjab, waar u ook hebt gewoond. U bent een soennitische moslim en werkte enige tijd als verkoper. Eerder verklaarde u wat volgt. Toen uw familie in 2006 een huis wilde bouwen werd de eigendom van de bouwgrond betwist door uw oom, de broer van uw vader. Zo werd de bouw van het huis ergens in 2006 onderbroken door uw neven die met u en uw broer begonnen te vechten. Ongeveer in de vierde maand van 2007 besloot uw vader dat de bouw moest worden hervat. Uw neven kwamen vervolgens opnieuw de bouw verstoren waarop zij u meenamen naar een plek waar u werd geslagen en met gloeiende kolen aan uw been werd verbrand. Met de hulp van enkele dorpelingen slaagde u erin te ontkomen. Nadien vertrok u naar Karachi waar u uiteindelijk door mensen die waren ingehuurd door uw oom werd gevonden. U werd geslagen maar kon met hulp van de omstaanders ternauwernood aan de dood ontsnappen. Vervolgens reisde u naar Islamabad, waar u verbleef bij een vriend van uw vader. Omdat de familieruzie niet kon worden bijgelegd en omdat u degene was van uw familie die het meest werd gevisieerd, werd besloten dat u beter het land kon verlaten. Ergens in 2008 vertrok u uit Pakistan. In augustus 2014 diende u in België een aanvraag tot regularisatie onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 9 september 2014 diende u ook een eerste asielaanvraag in. Als uitleg voor uw laattijdige aanvraag beweerde u over geen informatie te hebben beschikt over de mogelijkheden om in België asiel aan te vragen. U legde geen enkel origineel document voor dat uw identiteit kon staven. Bij uw regularisatieaanvraag werd wel een kopie van uw Pakistaanse identiteitskaart toegevoegd. Op 4 december 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 26 mei 2015 een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op hetzelfde relaas. Als nieuwe elementen legde u een "FIR" voor, die in februari 2008 door uw broer ingediend werd n.a.v. uw ontvoering en marteling, en een medisch attest over uw verwondingen opgelopen in februari 2008. Het CGVS nam op 23 juni 2015 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. Tegen deze beslissing heeft u geen beroep ingediend.

Op 16 november 2015 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U stelt nu dat u nog voor uw eerste asielaanvraag naar Pakistan was teruggekeerd. Dit moet begin 2013 zijn geweest. Tot twee keer toe geraakte u er verwickeld in een gevecht met uw neven. Een eerste keer gebeurde dit in april of mei 2013, een tweede keer begin 2014. In juni 2014 bent u dan naar België teruggekeerd. U zou uw terugkeer naar Pakistan eerder niet hebben vermeld uit schrik te worden gerepatrieerd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende stukken neer: enkele brieven van vrienden die bevestigen dat ze u kennen en dat u bereid bent te werken, alsook een verklaring die u bij de politie aflegde en waarbij u stelt dat u uw paspoort in december 2014 bent kwijtgeraakt. Op 29/12/2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). U tekende beroep aan, maar dit werd verworpen door de RvV op 01/03/2016.

In mei 2016 werd u door de politie opgepakt en overgebracht naar een gesloten centrum, waar u op 31/05/2016 een vierde asielaanvraag indiende. U verwees hierbij naar uw problematiek zoals ze hierboven werd uiteengezet. Bovendien beweerde u dat één van uw broers ontvoerd werd en een ander broer zou naar Saoedi Arabië vertrokken zijn. U verwijst naar een bewijsstuk ivm deze ontvoering, maar u geeft aan deze nog niet in uw bezit te hebben. Daarnaast zou uw vader nadat hij vernomen ad dat u in een gesloten centrum zat overleden zijn aan een hartaanval. Ook hier verwijst u naar een bewijsstuk dat u nog niet toevoegde aan uw dossier.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op

geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U beweerde dat uw broer ontvoerd was, en hoewel u beweerde hier een bewijsstuk van te hebben, ontving het CGVS tot op heden geen enkel bewijs dat deze bewering zou kunnen staven. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat de door u geschetste problemen reeds ongeloofwaardig werden bevonden, wat het geloof in de authenticiteit van enig document dat deze verklaringen zou ondersteunen reeds teniet doet. Ook dient het CGVS hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat Pakistaanse documenten zeer vaak vervalst worden. Uw bewering dat uw vader overleden zou zijn, kunt u ook niet staven, bovendien voegt zijn mogelijke dood niets wezenlijks toe aan uw persoonlijke asiëldossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt voorts niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asiëlinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: de betrokkene diende een verzoek tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in dat op 27/04/2015 geweigerd werd door de DVZ.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingname betreft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Internationaal Strafhof voor ex-Joegoslavië, en in het bijzonder het arrest Tadic van 2 oktober 1995, aangaande de term ‘gewapend conflict’ en citeert hij uit tal van rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in Punjab waarin melding gemaakt wordt van aanslagen in de provincie Punjab. Verzoeker leidt uit de door hem aangehaalde rapporten tevens af dat Punjab een broedplaats is voor jihadistische terreurorganisaties. Uit dit alles besluit verzoeker dat er een gewapend conflict aan de gang is in Punjab en meent hij dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft bijgebracht.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 2 en 3 EVRM, weidt verzoeker uitvoerig uit over het toepassingsgebied en de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 EVRM en verwijst hij naar zijn uiteenzetting omtrent het begrip ‘gewapend conflict’ en de door hem aangehaalde rapporten. Verzoeker benadrukt tevens dat de verwerende partij zich baseert op informatie van het jaar 2015 terwijl hij stukken heeft bijgebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie anno 2016.

2.2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk een grondconflict met zijn neven (zie schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag, stuk nr. 6). Daarnaast beroept verzoeker zich in het verzoekschrift op het binnenlands gewapend conflict in Pakistan en is hij van oordeel dat hij een begin van bewijs heeft voorgelegd met betrekking tot het reëel risico dat hij loopt bij terugkeer en dit eveneens een nieuw element inhoudt. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker en zijn raadsman gevraagd of het “verzoek tot inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag” samen met verschillende stukken betreffende de veiligheidssituatie in Pakistan, gedagtekend 30 mei 2016 en gevoegd bij het verzoekschrift (zonder de stukken), naar aanleiding van de vierde asielaanvraag werden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft geen idee en de raadvrouw kan enkel een fax tonen waarin wordt gesteld dat het verzoek wordt overgemaakt. De Raad kan derhalve enkel vaststellen dat de stukken waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift niet aan het administratief dossier werden toegevoegd. Hoe dan ook, en in tegenstelling tot wat wordt beweerd in het verzoekschrift, blijkt dat de commissaris-generaal steunt op actuele informatie betreffende de veiligheidssituatie, zoals blijkt uit wat volgt.

2.3. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 3 december 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongelooftwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers tweede asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 23 juni 2015 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In het kader van verzoekers derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 24 december 2015 wederom een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep van verzoeker tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 163 341 van 1 maart 2016.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat

de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4. Behoudens een informeel “verzoek tot inoverwegingname van een nieuwe asielaanvraag” d.d. 30 mei 2016 dat de veiligheidssituatie in Pakistan/Punjab betreft, uitgaande van zijn advocaat, en dat niet aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie 2.2), brengt verzoeker ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag geen documenten bij.

2.5. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.6. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtredenen: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze redenen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

U beweerde dat uw broer ontvoerd was, en hoewel u beweerde hier een bewijsstuk van te hebben, ontving het CGVS tot op heden geen enkel bewijs dat deze bewering zou kunnen staven. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat de door u geschetste problemen reeds ongeloofwaardig werden bevonden, wat het geloof in de authenticiteit van enig document dat deze verklaringen zou

ondersteunen reeds teniet doet. Ook dient het CGVS hierbij te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat Pakistaanse documenten zeer vaak vervalst worden. Uw bewering dat uw vader overleden zou zijn, kunt u ook niet staven, bovendien voegt zijn mogelijke dood niets wezenlijks toe aan uw persoonlijke asiëldossier.”

De Raad stelt vast dat deze motieven door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.7. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “*binnenlands gewapend conflict*” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (zie HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; en HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Dat er een binnenlands gewapend conflict heerst in delen van Pakistan wordt als dusdanig niet betwist, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De verwijzing door verzoeker naar rechtspraak van het Internationaal Strafhof voor ex-Joegoslavië, en in het bijzonder het arrest Tadic van 2 oktober 1995 en (oude) rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangaande de term ‘*gewapend conflict*’, is in deze dan ook volledig achterhaald en niet relevant gelet op voormelde recente arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Daarin wordt immers specifiek gepreciseerd welke interpretatie dient gegeven te worden aan artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

2.8. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen gegevens en informatie over de veiligheidssituatie bijbrengt die kunnen aangenomen worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, de stukken die via zijn raadsman zouden zijn aangebracht, werden niet toegevoegd aan het administratief dossier, noch werden deze toegevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift, hoe dan ook, niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier met betrekking tot de veiligheidssituatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken (COI “*Pakistan Security Situation*”, 16 april 2016).

Ofschoon uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan inderdaad blijkt dat de situatie in de provincie Punjab verontrustend en zorgwekkend is, kan hieruit geenszins blijken dat het geweld in Punjab actueel de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (COI “*Pakistan Security Situation*”, 16 april 2016). Het Commissariaat-generaal, noch de Raad ontkent dat er geweld plaatsvindt in Pakistan en dat het gros van dit geweld kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische

moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Verzoeker haalt in dit verband dan ook terecht de aanslag aan in Lahore in maart 2016.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt voorts dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015/2016 problematisch blijft (zie onder andere COI "Pakistan Security Situation", 16 april 2016 p. 25 waarin tevens informatie wordt gegeven over de eerste maanden van 2016). Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etnopolitiek geweld en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Punjab betwist vermits de commissaris-generaal zich baseert op informatie van het jaar 2015 terwijl verzoeker informatie bijbrengt met betrekking tot de veiligheidssituatie anno 2016, herhaalt de Raad dat enerzijds de commissaris-generaal steunt op een COI van april 2016 en dat daarbij gegevens en informatie werden toegevoegd over de eerste maanden van 2016, en dat verzoeker anderzijds geen enkel document dienaangaande heeft ingediend.

De Raad wijst er voorts op dat Cedoca de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Bovendien toont verzoeker, met de loutere verwijzing naar informatie welke recenter zou zijn dan diegene waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en het citeren van enkele gegevens uit niet bij het verzoekschrift gevoegde informatie, nog niet aan dat de kans aanzienlijk groter is dat hij voor erkenning in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Immers, deze loutere verwijzing en het citeren zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Punjab zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn, doch liggen evenwel in dezelfde lijn als de informatie van verweerder. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en de citaten blijkt dat er zich in Pakistan, en in het bijzonder de provincie Punjab, met enige regelmaat incidenten voordoen, is het duidelijk dat er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal besluit dan ook correct dat hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.9. De Raad is van oordeel dat verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet door de verwijzing naar recentere rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie en aanslagen in zijn land van herkomst en inzonderheid in Punjab.

2.10. In zoverre verzoeker eveneens de artikelen 2 en 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a), b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan derhalve, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “minimum level of severity” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen vrees voor vervolging heeft aannemelijk gemaakt aangezien zijn asielaanvraag niet als geloofwaardig werd bestempeld in zijn eerste asielaanvraag en zijn volgende asielaanvragen geen ander licht werpen op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Voorts bleek uit het onderzoek naar zijn asielmotieven en de gegevens van de zaak dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij door de Pakistaanse autoriteiten wordt gevisieerd en vervolgd of dat hij door derden ernstig wordt bedreigd of dat hij geen beroep zou kunnen doen op zijn autoriteiten.

In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van veiligheidsproblemen, aanslagen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker geciteerde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar Pakistan/Punjab. Verzoeker blijft in gebreke aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.11. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.12. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt, kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS